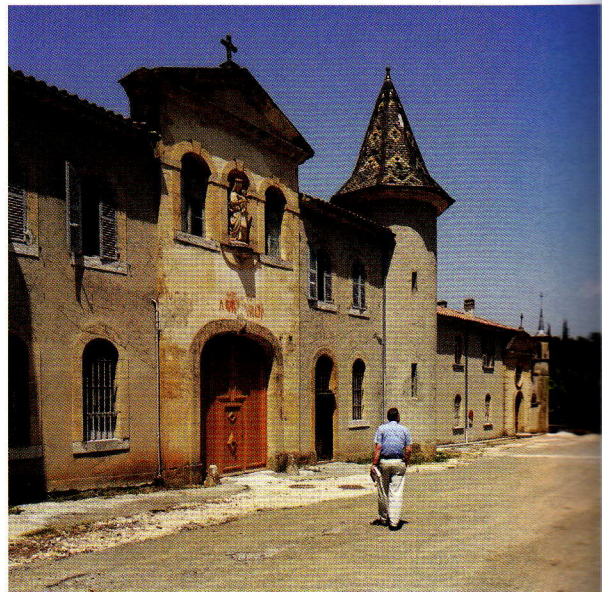

Over hoe Dom Marcellin een leven lang de weg wijst

'Als het mooiste is uitgekomen,

TEKST LEO FIJEN

Meounes-les-Montrieux, aan de weg daar naar toe ligt ons klooster', had hij mij geschreven per mail. Het kan volgens hem niet missen. Maar dat kon wel, ontdekten mijn zoon en ik. We hadden twaalfhonderd kilometer gereden om Dom Marcellin weer te zien: vader en zoon op weg naar de prior van het klooster. Maar kartuizers leven in stilte en afzondering, als kluzenaars in de eenzaamheid op zoek naar God. Al meer dan negenhonderd jaar. Ook hier in de Provence, veertig kilometer van Marseille. We konden het niet vinden. Kartuizers nemen afstand van de wereld en pas na veel vragen en zoeken ontdekten we een kleine weg langs een beekje door de bossen. Drie kilometer lang. Dan is daar het klooster uit de elfde eeuw. We belen aan. Maar geen Dom Marcellin Theeuwes; hij is die ochtend opgenomen in het ziekenhuis. We krijgen wel koffie en wisselen telefoonnummers uit met conciërge Oliver voordat we ons hotel opzoeken. Want een klooster van de kartuizers is niet toegankelijk voor gasten.

HORIZON

In het hotel gaan de gedachten terug naar vijftien jaar geleden. Sommige ontmoetingen trekken een leven lang met je mee. Ze duren niet langer dan een paar

uur, maar dragen je in de rest van je bestaan. Ik heb dat met Dom Marcellin, heel lang de prior van La Grande Chartreuse, het moederklooster van de kartuizers in de bergen rond Grenoble. Ze zoeken God in de stilte van de schepping, op de bodem van hun hart, deze kluzenaars. Dit kun je allemaal lezen in de verhalen over de kartuizers, dit konden we ook allemaal zien in die onvergetelijke film van drie uur stilte over hun leven. Met die beelden op mijn netvlies mocht ik jaren geleden Dom Marcellin voor het eerst ontmoeten. En alles wat ik hoorde en zag: geen wereldvreemde man, geen zwever, geen mens van grote woorden. Juist niet, hij legde me uit dat je in de afzondering van stilte en gebed juist meer verbonden kunt zijn met God en in God met de werkelijkheid van deze wereld. Sport, politiek, koningshuis, economie, hij wist er alles van. En hij sprak er met humor over.

Als je zo leeft voor God, wordt al het andere relatief. 'Ik kijk vaak naar boven. Weet u wat ik dan zie? Helemaal niets', zo relativeerde hij de zoektocht naar God. En toch - als je over het uitgestrekte terrein van de monniken liep, zag je overal hun symbool. 'Als de wereld vergaat, blijft het kruis staan.' Die woorden kwam je steeds weer tegen. Het kruis van Christus is hun enige zekerheid. Dom Marcellin praatte daar zachtjes over, hij fluisterde bijna maar ging nooit de waarheid

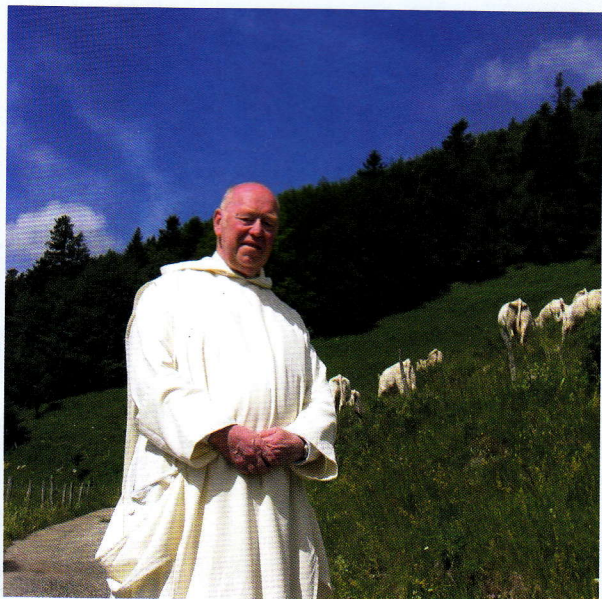

FOTO SANDRA MEIJER

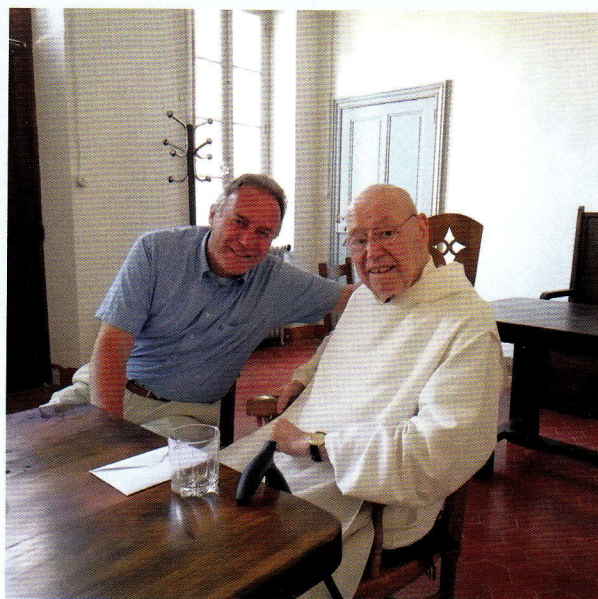

FOTO LENNART FIJEN

mag het voorbij zijn, dit leven'

uit de weg. Dus liet hij zich zien in al zijn kwetsbaarheid. 'Je vraagt je soms af of God nog wel van je houdt. Dat is een van de vragen waar een kluizenaar het langst mee moet worstelen', wist hij uit ondervinding. Maar hij stelde me ook gerust, wijzend naar de horizon van bergen. 'De diepste horizon waar we allemaal naar verlangen, ligt diep in onszelf. Daarom hoeven we niet op reis naar zon, zee en strand. Want de horizon is in je eigen ziel en onbegrensd', zo klonk het met overtuiging. En ook in vrijheid. Want hij leerde me de deur van mijn hart te openen, de schaduwen van het leven aan te kijken en te ervaren dat God onder die teleurstellingen op je wacht. Dat is de grootste vrijheid die er is. Dan hoeft je wereld niet meer over, dan heb je die wereld al.

VOORBIJ

Na die ontmoeting voor de kloosterserie op televisie hebben we altijd contact gehouden. Per mail, in hartelijke ontmoetingen. Met mijn gezin, soms ook met mijn zoon alleen. Sinds zijn verhuizing naar Meounes-les-Montrieux een paar jaar geleden hebben we elkaar niet meer gezien. Na de eerste overnachting in het hotel gaat de telefoon. Dom Marcellin is terug uit het ziekenhuis. Hij vraagt of we komen. De begroeting korte tijd later is zeer hartelijk. Hij is kwetsbaar en vaak ziek. We praten over zijn leven. Dan komt uit het niets: 'Ik ben blij als

het voorbij is. Ik heb in mijn leven mogen verwerkelijken wat voor mij het mooiste is: leven als monnik. Dat verlangen had ik al vanaf mijn vijfde, zesde jaar. Als het mooiste is uitgekomen, mag het voorbij zijn, dit leven'. Ik vraag of hij naar God verlangt. Hij spreekt liever over het geheim. Hij leeft met een geheim, een mysterie. Het mooie van dit leven is dat hij niet alles weet en dat er beloftes blijven. Tot het moment van het sterven. Hij wil in dit klooster begraven worden, in zijn habit, op een plank. Zo gaat hij de grond in, zonder kist. Dat is niet eng. Het is volgens hem enger om in een kist te liggen. Vervolgens komt er een kruis, zonder zijn naam. Want wat overblijft in het graf is niet het voornaamste. De gemeenschap leeft voort door de dood heen, hierboven. En daar blijft ook zijn naam bestaan.

Bij het afscheid geeft hij me twee kussen, als een vader bij zijn zoon. Dat doet hij ook bij mijn zoon. Als we terug in het hotel zijn, is er vooral dankbaarheid. Dankbaar dat hij me de weg heeft gewezen in het leven. Je hebt afstand nodig om met God en de wereld verbonden te zijn. En wees niet bang om het stil te laten worden in jezelf. Want dan mag je eerder ontdekken dat God op je wacht onder de grootste schaduwen van je leven. En dan weet je diep van binnen dat je niets meer te verliezen hebt en werkelijk vrij bent. ■